

Arrest

nr. 205 119 van 11 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 31 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 november 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij brief gedateerd op 16 april 2012 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De aanvraag van 16 april 2012 wordt op 22 november 2013 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Deze beslissing, die verzoeker op 2 december 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.04.2012 werd ingediend door :

*[A.,S.A.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Nigeria
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 11 juli 2005 ononderbroken in België zou verblijven, zich volledig geïntegreerd zou hebben in de Belgische samenleving, intussen al goed Nederlands zou spreken en zijn best doet om zijn kennis hieromtrent steeds te verbeteren, een zeer gemotiveerde en sterke leerling zou zijn wat betreft het leren van de Nederlandse taal, vele contacten zou onderhouden met Belgische vrienden, kennissen en burens, de uitdrukkelijke wens koestert om in België te blijven wonen, zijn leven volledig opnieuw zou opgebouwd hebben in België, zich wonderwel zou integreren in het sociale leven, perfect ingeburgerd zou zijn, een vertrouwd gegeven zou geworden zijn in de buurt, zeer gemotiveerd zou zijn om te werken en een beroep aan te leren, klaar zou staan om eender welke job te aanvaarden zodra hem dat toegelaten zou worden, in staat zou zijn om over een eigen inkomen te beschikken (zie werkbepaalde sprl Citybelgium bvba), zijn steentje zou willen bijdragen aan de maatschappij, een zeer gelovig man zou zijn die actief is in de kerkgemeenschap (zie lidkaart Federale Synode van Protestantse en Evangelische Kerken in België), blij zou geven van een grote burgerzin, ervoor zorg zou dragen dat alle door hem verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldaan worden, bescheiden en verantwoordelijk zou zijn, geen aankopen zou doen die hij zich niet kan veroorloven, zich niet laat verleiden door allerlei duistere zaakjes om op die manier aan extra financiële middelen te geraken, een uiterst minzaam persoon zou zijn die met niemand moeilijkheden zoekt/heeft, overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze “Belgische taal”, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal, cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in te België op 25 maart 2005. Op 27 juni 2005 ontvingen de Belgische autoriteiten een overnameaanvraag in het kader van de Dublin akkoorden van Luxemburg. Betrokkene had namelijk asiel aangevraagd te Luxemburg op 24 juni 2005. Op 04 juli 2005 aanvaardden de Belgische autoriteiten de overname en op 11 juli 2005 kwam betrokkene België opnieuw binnen. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 07 oktober 2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 01 augustus 2008 en verbleef nadien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 6 maand 12 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit problemen gehad heeft met justitie en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester Hermans stelt dat indien betrokkene voor een formaliteit zou moeten terugkeren naar zijn herkomstland, dit een schending zou betekenen van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing aangenomen te New York op 10 december 1984 (Verdrag van New York). Er dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 1 van het Verdrag van New York slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 1. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 1 van het Verdrag van New York volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene zou niets of niemand meer hebben om op terug te vallen in zijn land van herkomst. Een terugkeer naar Nigeria zou betrokkene in een compleet uitzichtloze situatie brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen. Betrokkene zou zijn terugreis naar Nigeria onmogelijk kunnen bekostigen om van daaruit zijn aanvraag in te dienen en daarna naar België terug te keren. Daarenboven zou hij ook zijn verblijf in Nigeria niet kunnen bekostigen. De kosteloze repatrieringsformule van de Internationale Organisatie voor Migratie zou evenmin een oplossing bieden aangezien die reiskosten integraal terugbetaald moeten worden wanneer hij binnen een periode van 5 jaar naar België terugkeert. Uit het asielgehoor van betrokkene blijkt dat hij ten tijde van dat gehoor drie zussen en drie broers heeft in Nigeria, alsook zijn moeder. Het is weinig aannemelijk dat hij niet tijdelijk bij iemand van zijn familie zou kunnen verblijven. Indien hij geen contact onderhouden zou hebben met hen, is dat volledig aan hemzelf te wijten, contact onderhouden met naasten en familieleden is namelijk een gegeven dat binnen de eigen invloedssfeer valt. Wat betreft het aangehaalde argument dat kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer hij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bes taande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Volgens meester Hermans is het perfect begrijpelijk dat verzoekende partij tot op heden bevreesd is voor zijn terugkeer naar Nigeria, nu ons nog zeer regelmatig berichten bereiken omtrent gewelddadige rellen, aanslagen, terreur en geweld, waardoor op heden slachtoffers vallen. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze opmerking gaat over algemene gebeurtenissen in Nigeria en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Betrokkene dient zijn vrees in concreto aan te tonen.

Een terugkeer zou een inbreuk betekenen op het gezinsleven daar betrokkene zijn woonst in Brussel, voorheen in Gent, als zijn enige thuis zou beschouwen en zijn vrienden daar zou zien als vertrouwenspersonen die als het ware zijn Belgische familie vormen. We merken hier op dat betrokkene geenszins aantoont dat de relaties die hij opgebouwd heeft van die aard en intensiteit zijn dat zij vergelijkbaar zijn met familiebanden. Daarenboven betekent de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de opgebouwde relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 22 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: [A.,S.A.]
geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Nigeria

schrijfwijze volgens paspoort: [A.,S.A.]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en zijn situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat zijn aanvraag ongegrond is, om reden dat de aangehaalde argumenten niet als grond tot regularisatie zouden kunnen worden aanvaard, zonder aan te geven waarom zij hiertoe niet zouden kunnen worden aanvaard.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partij verblijft sinds 2005 in België en heeft zich sinds zijn aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Hij kan in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd, en toch wordt zijn aanvraag geweigerd. Verzoekende partij spreekt ondertussen Nederlands en doet zijn uiterste best om zijn kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat de aangehaalde elementen van verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid zouden uitmaken .

Het hebben van banden in België zou volgens de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij niet ontslaan van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, noch ingeroepen worden als element zijnde een belemmering om terug te keren naar het herkomstland om daar een aanvraag in te dienen. Nochtans meent verzoekende partij dat gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst zijn privéleven en gezinsleven ernstig zou schaden. Hij verwijst hierbij naar zijn woonst in Brussel en zijn vrienden in België. Immers beschouwt hij zijn woonst in Brussel als zijn thuis en zijn vrienden in België als zijn familie.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat niets verzoekende partij zou verhinderen om terug te keren via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

In casu betekent dit dat verzoekende partij zijn aanvraag zou moeten indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats in zijn land van herkomst, nl. Nigeria.

Indien verzoekende partij voor een formaliteit zou dienen terug te keren, zou dit tevens een schending betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985, bekrachtigd bij wet dd. 9 juni 1999, B.S. 28 oktober 1999, met name iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben ondergaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekende partij geen toepassing zou kunnen maken van deze bovenstaande artikels aangezien hij geen begin van bewijs zou kunnen vorgelegd hebben. Hierbij dient verwezen te worden naar alle stukken die verzoekende partij in de loop van alle procedures reeds naar voor gebracht heeft. Alsof dit nog niet voldoende is.

Verzoekende partij vermeldt duidelijk dat het voor hem onmogelijk is om naar Nigeria terug te keren, aangezien hij er niets of niemand meer heeft om op terug te vallen. Verzoekende partij beschikt dus momenteel over geen enkele plaats of familie waar hij veilig zou kunnen verblijven in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag.

Overigens is hij tot op heden bevreesd voor zijn terugkeer naar Nigeria, nu ons nog zeer regelmatig berichten bereiken omtrent gewelddadige rellen, aanslagen, terreur en geweld, waardoor tot op heden slachtoffers vallen.

Bovendien zou een terugkeer naar Nigeria verzoekende partij in een compleet uitzichtloze situatie brengen ten gevolge van het completé gebrek aan huisvesting en financiële middelen. Het zou voor hem elke dag een strijd om te overleven betekenen, waarbij niemand hem enig toekomstperspectief zou kunnen bieden. Zijn angst voor een noodzaak te terugkeer probeert hij telkens te verdringen door de overtuiging dat hij, net als iedereen, recht heeft op een menswaardig bestaan.

Het is voor verzoekende partij verder onmogelijk om de terugkeer naar Nigeria te bekostigen, om van daaruit zijn aanvraag te kunnen indienen en daarna terug naar België te keren. De kosteloze repatriëringsformule van het I.O.M. biedt evenmin een oplossing aangezien die reiskosten integraal moeten terugbetaald worden wanneer hij binnen een periode van 5 jaar naar België terugkeert. Uiteraard dient hij ook over het nodige geld te beschikken om zijn verblijf in Nigeria te financieren, hetgeen vrijwel onmogelijk zal zijn.

Indien de dienst Vreemdelingenzaken de moeite had gedaan om het dossier van verzoekende partij te onderzoeken en alle omstandigheden in acht had genomen, zou men tot het besluit zijn gekomen dat een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning zou betekenen voor betrokkene. Had men bovendien de moeite gedaan om het dossier op individuele basis te onderzoeken, was men enkel tot een positief besluit gekomen. Het is overduidelijk dat nooit tot een onontvankelijkheidsbeslissing zou zijn besloten indien de dienst Vreemdelingenzaken de moeite had genomen de documenten en concrete situatie van verzoekende partij enigszins zorgvuldig te onderzoeken.

Integendeel, dan zou de prangende humanitaire situatie van verzoekende partij zijn duidelijk geworden. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt overigens dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partij. Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk.

Verzoekende partij voldoet dus aan elke mogelijke voorwaarden om een ontvankelijke aanvraag tot regularisatie te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk te moeten verklaren en verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond."

2.2.1. Het middel wordt enkel uitgewerkt voor wat de eerste bestreden beslissing betreft. Het wordt dan ook enkel concreet onderzocht voor wat deze beslissing betreft.

2.2.2. De keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen zoals vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, omdat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Waar verzoeker betoogt dat zijn aanvraag op arbitraire wijze ongegrond wordt verklaard, kan de Raad enkel vaststellen dat de thans eerste bestreden beslissing enkel een beslissing betreft tot het

onontvankelijk verklaren van de ingediende aanvraag. Er is geen beslissing over de grond van de aanvraag, en dus evident ook geen arbitraire ongegrondheidsbeslissing. Indien verweerder een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, dient hij uiteraard ook niet verder te motiveren over de vraag of de ingeroepen elementen ten gronde een verblijfsmachtiging rechtvaardigen.

Verzoeker wijst op zijn verblijf in België sinds 2005, zijn sterke integratie in dit land en het gegeven dat hij Nederlands spreekt. Hij stelt dat een gedwongen terugkeer naar het herkomstland zijn privé- en gezinsleven ernstig zou schaden. Hij verwijst naar zijn woonst in Brussel en de vrienden die hij in België heeft en die hij als familie beschouwt.

Er wordt opgemerkt dat een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat de duur van het verblijf in België en de elementen van integratie (waaronder de kennis van de Nederlandse taal) wel degelijk in rekening zijn gebracht bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de duur van het verblijf en de integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoordt waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Door opnieuw te wijzen op deze elementen zoals aangevoerd in de verblijfsaanvraag geeft verzoeker weliswaar aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van het bestuur, maar hiermee weerlegt hij de vaststelling van het bestuur niet dat hij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoot waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op de duur van het verblijf en de integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zijn stelling dat deze elementen buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordt waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt ook niet dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op verzoeker berust.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat hierin ook wordt ingegaan op het betoog van verzoeker in de aanvraag dat het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure een inbreuk betekent op zijn gezinsleven, waar hij zijn woonst in Brussel als zijn enige thuis beschouwt en zijn vrienden als het ware familie zijn. Verweerder oordeelde omtrent deze ingeroepen omstandigheid dat niet blijkt dat de relaties die verzoeker in België heeft opgebouwd van die aard en intensiteit zijn dat zij vergelijkbaar zijn met familiebanden. Ook was hij van mening dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland geen breuk van de opgebouwde relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen moeilijk te herstellen en ernstig nadeel met zich meebrengt. Door het louter herhalen van deze ingeroepen buitengewone omstandigheden toont verzoeker andermaal het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling nog niet aan.

Noch in de aanvraag noch in het thans voorliggende verzoekschrift bracht/brengt verzoeker concrete elementen naar voor die kunnen aantonen dat het privéleven dat hij in België stelt te hebben opgebouwd dan ernstig wordt geschaad door de enkele verplichting om de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen. Verweerder kon oordelen dat niet blijkt dat deze enkele verplichting tot gevolg heeft dat de banden met en in België zullen worden verbroken en de ingeroepen feitelijke gegevens van integratie, waaronder het hebben van vele vrienden, in wezen de grond van de aanvraag betreffen. Het kan daarnaast ook geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd om te oordelen dat een bijzonder algemene stelling dat men zijn vrienden als familie beschouwt, nog niet volstaat om zich ook effectief te kunnen beroepen op een gezins- of familieleven in België. Verzoeker weerlegt hiermee de motivering in de eerste bestreden beslissing niet. De Raad stipt ook nog aan dat de bestreden beslissingen geen gedwongen verwijdering naar het herkomstland inhouden. Verzoeker wordt geacht op vrijwillige wijze de verblijfsreglementering en de door de Belgische autoriteiten genomen beslissingen te respecteren. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling wordt, in het licht van de voorgaande bespreking, niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker volhardt verder in de door hem in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheid van een schending van artikel 1 van het verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag). Hij stelt dat wel degelijk een begin van bewijs van een dergelijke schending voorligt, waarvoor hij verwijst naar *“alle stukken die [hij] in de loop van alle procedures reeds naar voor gebracht heeft”*.

Er werd reeds op gewezen dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in beginsel de bewijslast draagt voor de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn aanvraag, wat de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, inderdaad de schending van voormeld verdragsartikel inriep, maar zonder ter ondersteuning hiervan concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op een dergelijke schending. Er blijkt ook niet dat hij stukken voegde bij deze aanvraag ter ondersteuning van deze ingeroepen schending. Hierbij werd ook niet verwezen naar bepaalde elementen die reeds aan bod kwamen in andere procedures. Verweerder kon in de eerste bestreden beslissing dus in alle redelijkheid oordelen dat geen begin van bewijs voorlag van de ingeroepen schending van artikel 1 van het Anti-Folterverdrag en dat er op dit punt enkel sprake was van een algemene bewering die niet werd toegepast op de eigen situatie, hetgeen niet kan volstaan. Het bijzonder algemene betoog van verzoeker in zijn middel kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen en gaat voorbij aan de bewijslast die op de aanvrager rust voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden. Hij toont ook niet concreet aan dat in enige andere door hem gevoerde procedure dan wel reeds concrete stukken voorlagen en reeds concrete vaststellingen zijn gedaan die alsnog kunnen wijzen op een schending van artikel 1 van het Anti-Folterverdrag.

Verder herhaalt verzoeker in zijn middel het door hem aangevoerde in de aanvraag, meer bepaald in het kader van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, dat hij in zijn herkomstland niets of niemand meer heeft om op terug te vallen en hij er geen familie, huisvesting of financiële middelen meer heeft, alsook dat hij de terugreis en het verblijf in zijn herkomstland, en een eventuele terugreis naar België, niet zou kunnen bekostigen. Hij herhaalt ook zijn betoog dat de kosteloze repatriëringsformule van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) hierbij geen oplossing is, omdat de reiskosten integraal moeten worden terugbetaald wanneer men binnen een periode van vijf jaar terugkeert naar België.

Op lezing van de eerste bestreden beslissing dient te worden aangenomen dat verweerder rekening heeft gehouden met deze ingeroepen buitengewone omstandigheden. Hij aanvaardde deze evenwel niet als dusdanig. Hiervoor stelde verweerder in de eerste plaats vast dat verzoeker tijdens zijn asielpprocedure verklaarde drie zussen en drie broers te hebben in Nigeria, alsook dat zijn moeder daar nog verblijft. Hij oordeelde dat het dan ook niet aannemelijk is dat verzoeker niet tijdelijk bij iemand van zijn familie kan verblijven. Daarnaast oordeelde verweerder dat het feit dat verzoeker de eventuele kosten aan de IOM moet terugbetalen niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, omdat niet blijkt dat dit gegeven de terugreis bijzonder moeilijk maakt en de bewijslast op verzoeker rust. Verzoeker geeft niet aan dat met deze motivering de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden niet of onvoldoende zijn beantwoord. Hij volhardt enkel in deze ingeroepen buitengewone omstandigheid, maar toont hiermee nog niet aan dat de beoordeling die in dit verband door verweerder is gemaakt uitgaat van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Verzoeker betwist zo ook niet dat hij nog familieleden heeft in zijn herkomstland en brengt geen concrete argumenten naar voor dat hij zich niet in redelijkheid tot deze familieleden kan wenden voor onderdak en/of tijdelijke steun. De Raad kan ook niet inzien waarom verzoeker, die er in een voor hem vreemd land als België dan blijkbaar in is geslaagd om – ook zonder familie – een leven op te bouwen, dit dan niet langer zou kunnen in het land waar hij is geboren en getogen en het grootste deel van zijn leven heeft doorgebracht, en waar hij wel nog familie heeft.

Verzoeker volhardt ten slotte ook in de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheid die inhoudt dat hij bevreesd is voor een terugkeer naar zijn herkomstland, gelet op de regelmatige berichten van gewelddadige rellen, aanslagen, terreur en geweld, die slachtoffers eisen. Hier aanvaardde verweerder in de eerste bestreden beslissing geen buitengewone omstandigheid, omdat dit betoog gaat over de algemene gebeurtenissen in Nigeria en er geen persoonlijke bewijzen worden aangebracht dat verzoekers leven in gevaar zou zijn. Verweerder stelde dat geen vrees in concreto wordt aangetoond. Door het louter herhalen van deze ingeroepen buitengewone omstandigheid, zonder in te gaan op de voorziene motivering, toont verzoeker het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van deze voorziene motivering niet aan.

In het licht van hetgeen voorafgaat, toont verzoeker enige kennelijke onredelijkheid of een schending van het redelijkheidsbeginsel niet aan.

2.2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS